

Kozma Imre atya aranymiséje

Pappá szentelésem 50. évfordulója alkalmából szeretnék végigmenni azon az úton ? legfőképpen lelki értelemben -, és felkeresni azokat az állomáshelyeket, ahová az Úr rendelt az elmúlt 50 év során - írja Kozma Imre atya, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke a "Köszönet és Hála" gyalogos zarándokút meghívójában.

Meghívás

„Köszönet és Hála” gyalogos zarándokút

(2013. június 16-23.)

Pappá szentelésem 50. évfordulója alkalmából szeretnék végigmenni azon az úton – legfőképpen lelki értelemben -, és felkeresni azokat az állomáshelyeket, ahová az Úr rendelt az elmúlt 50 év során.

Amikor pap lettem, nem éreztem, hogy e világból átléptem, vagy át kell lépnem egy más világba. Sőt, jobban éreztem, mint valaha, hogy ebben a világban élek s benne is kell maradnom. Pap lettem, jelhordozó!

Milyen volt az a kezdet? Olyan, amelyben a kereszténység minden oldalról vissza volt szorítva, és pedig „a maga lényegi drámájába”. Ez a helyzet arra kényszerítette, hogy olyan legyen, mint a kezdetekben: Úton levő, gyöngye és szegény. Egyébként pedig, alig van nagyobb veszélye a kereszténységnek, mint, amikor önmagát etikus fölényvel szemléli. Nem vagyunk megvalósult keresztények, csak törekvők, visszarettenők, újra kezdők, akik nem annyira bővelkednek, mint inkább kitaranak a szeretetben.

A papnak is, ha valóban pap akart lenni, vállalnia kellett egyházának jellemzőit, azaz ne akarjon beérkezett, erős és gazdag lenni, mert Isten ereje nem különféle (szellemi, hatalmi...) mutatványaiiban nyilvánul meg, hanem gyöngeségünkben.

Számtalan zsákutca kínálkozott... strukturalizmus, reformizmus...

Mit tudunk biztosan? Azt, hogy a papi hivatásnak kettős ága van: Krisztus szolgálata, és az emberek szolgálata. Azt, hogy a pap nem funkcionárius, hanem szolgál, aki nem tudja elválasztani egymástól Isten keresését az emberek szolgálatától, az imádságot az igazságért vállalt küzdelemtől. A pap, a sokszor tanácstalan világban arra a gyermeki hitre teszi fel életét, hogy az evangélium át tudja alakítani a világot.

Akinek kedve van hozzá, legyen lelki útitársam azon az úton, amelynek állomáshelyei a következők:

- Vasárnap, 16-án 9,00 óra Irgalmasrendi Kápolna (Buda)
- Hétfő, 17-én 18,00 óra Zugligeti plébániatemplom (Buda)
- Kedd, 18-án 18,30 óra Pesti Ferences templom (Pest)
- Szerda 19-én 18 óra Dorogi Bányalelkésztség templom
- Csütörtök 20-án 18 óra Táti Plébániatemplom
- Péntek, 21-én út Győrzámoly felé
- Szombat, 22-én megérkezés Győrbe.
- Vasárnap 23-án 11,15 óra Győrzámolyi Plébániatemplom

Hálát szeretnék adni az elhívás ajándékáért. Szeretném megköszönni az emberi találkozásokban születő istenélményeket, s a hit útját vállaló indulásokat.

Szeretnék bocsánatot kérni Istentől és mindenkitől azért, amit nem tettem meg Érte, értük, amit nem jól tettem, amivel Istent és embertársaimat megbántottam, vagy megbotránkoztattam.

Isten, aki ismeri törékenységemet, megbocsát. Reménykedem embertestvéreim bocsánatában is.

Maradék életemet Istenes Szent János atyánk igazságára bízom: Tegyetek jót, s jól, az Úrnak teszitek!

Isten a Szeretet, az embert kirajoztató ŐI és visszaváró Ölelés.

P. Kozma Imre OH